

Duhovna misel - 09. dec. 2018

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

2. adventna nedelja . To nedeljo nas bogoslužje vodi v šolo Jezusa Krstnika, ki je oznanjal »krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov« (Lk 3,3). Mi pa se morda sprašujemo: **“Zakaj bi se morali spreobrniti?”** Spreobrnjenje zadeva tistega, ki iz ateista postane veren, iz grešnika pravičen, mi pa tega ne potrebujemo, saj smo že kristjani! Torej sva v redu.” In to ni res. Če smo tako prepričani, se ne zavedamo, da se nam manjka te domišljivosti – da smo kot kristjani, vsi dobri, da smo v redu – moramo spreobrniti: Iz predpostavke, da na koncu koncev je tako ali tako v redu in ne potrebujemo nikakršnega spreobrnjenja.

Toda poskusimo se vprašati: ali je prav res, da imamo v raznih okoliščinah življenja v sebi ista čustva kot Jezus? Ali lahko občutimo, kakor čuti Jezus? Na primer, ko nam kdo stori krivico ali celo nasprotuje, uspemo odgovoriti brez sovražnosti in iz srca odpuščati tistemu, ki se nam opraviči? Kako težko je odpustiti! Kako težko je reči: “Boš že plačal!” Ta beseda prihaja od znotraj! Ko je treba deliti rane in bolečine, znamo iskreno jokati s tistim, ki joče in se veseliti s tistim, ki se veseli? Ko moramo izraziti svojo vero, znamo to storiti pogumno in s preprostostjo, in se ne sramujemo evangelija? In tako bi si lahko postavili veliko vprašanj. Nismo v redu, vedno se moramo spreobrniti, imamo čustva kot Jezus.

Glas Janeza Krstnika vpije tudi v današnjih puščavah človeštva: Katere so puščave danes? – zaprte pameti in trda srca – in nas izzivajo, da se vprašamo, če resnično hodimo po pravi poti, tako da živimo po evangeliju. Danes kakor takrat nas opominja z besedami preroka: »Pripravite Gospodovo pot!« (v. 4). To je nujno povabilo, naj odpremo srce in sprejmemo rešenje, ki nam ga Bog neprenehoma nudi, sklanja trmasto, ker nas hoče vse svobodne od sužnosti greha (papež Frančišek 6. 12. 2015).

